

Som forslagsstiller ærgre det mig, at vi ikke kunne finde fælles fodslag om at få fastsat en fattigdomsgrænse, da forslagene har til formål at sikre, at de fattigste i vores samfund får en helhedsorienteret indsats, så de på sigt kan klare sig selv igennem uddannelse og arbejde. Fattigdom defineres nemlig som en situation man ikke selv ved eget initiativ er i stand til at komme ud af.

Børn rammes hårdest af fattigdom og i alle samfund er enlige forsørgere blandt den fattigste befolkningsgruppe. Tallene viser, at også familie i bygder rammes hårdest af fattigdom. Nyeste forskning på området viser, at selv kort tid i fattigdom har negative konsekvenser for børn senere i livet. Fattigdom rammer ikke kun barnet, familie og den enkelte, men også hele samfundet. Fattigdom påvirker børns skolegang – også på den lange bane – og påvirker derved børnenes muligheder i livet.

Ved at få en offentlig anerkendt fattigdomsgrænse gives de politiske myndigheder bedre muligheder for at lave konkrete mål for bekæmpelse af fattigdom. Handlingsplanen for bekæmpelse af fattigdom ville tage udgangspunkt i en langsigtet og helhedsorienteret indsats, som var forebyggende. Målet er et ønske om at bryde den sociale arv og sikre, at børn fik mere lige muligheder for at vælge deres livsbane, som også beskrevet i FNs Børnekonvention.

Argumentet er at det ikke prioriteres af Naalakkersuisut og det understreger, at flertallet i Inatsisartut ikke forstår den tredelte magt. Kim Kielsen fra Siumut sagde i gang at Inatsisartut er Naalakkersuisuts arbejdsgiver, men nu har tonen fået en anden lyd og man lystre villigt (og logrer med halen) når Naalakkersuisut siger hvad man skal. Ved at udskyde arbejdet med en redegørelse, fremfor at lave en handlingsplan, opnår vi kun meget lidt. Man fristes til at sige at vi får syltet sagen godt og grundigt fordi vi ikke blot udskyder sagen, men også sender det politiske signal, at det er ikke vigtigt nok for os til at vi vil handle.

En redegørelse til efterårssamlingen 2017 betyder kort sagt at vi indenfor denne valgperiode ikke kan gøre noget. Sagen er strandet igen på grund af manglende politisk mod til at prioritere et område, som kunne betyde mere lige muligheder for børn til at tage sig en uddannelse, få sig et arbejde og forsørge sig selv og sin familie.